

Borbély- és Fodrászsegédek Szaklapja

A Magyarországi Bobbély- és Fodrászsegédek Szakegylete hivatalos közlönye

Megjelenik minden hó 1-én. Kiadja a lapbizottság. Szerkesztőség VII. Bethlen-utca 6. III. 3. Kiadóhivatal VIII. Madách-utca 16

Felelős szerkesztő: DÉNES EMIL
Kiadótulajdonos: CSERNA GÉZA.

Előfizetési ár:
Egész évre 2 korona, fél évre 1 korona,
negyedévre 50 fillér. Egyes szám 20 fillér

Kongresszus.

Borbélymester berkekben ismét kongresszusról kurutyolnak a békák. Majd ismét határoznak, hogy a legközelebbi kongresszuson határozni fognak. Ezuttal Kolozsvár lesz az a város, melyet az a megtiszteltetés ér, hogy falai közé gyűlnek az ország néhány nagyon fontos ábrázatot vágó, tudálékos és puffogó frázisokat erogató borbélymesterei csak azért, hogy megmutassák a Budapestieknek: „Mi is tudunk ám!” Ha a kulisszatitkok érdekelnének bennünket, ezen kongresszus összehívásának háttérében csunya dolgokat látnánk és rájövünk, hogy a profit, a jó kis profit nem utolsó szerepet játszik ezen kisdéd játékok körül. Mi szervezett borbélymunkások semmi jót nem várhatunk ezen hecc eredményéből. Nemesak az aradi kongresszus eredménye, de a borbélymesterek összes ténykedései meggyőzhettek bennünket arról, hogy nekünk emberi jogainkért folytatott küzdelmeinkben minden talpalatnyi tért hanc árán kell meghódítanunk. A borbélymunkásságra semmiféle előny nem származhat a munkaadóink kolozsvári mulatozásaiából.

Különösen nem akkor, midőn a munkaadók egyik sajtóorgánuma a legnagyobb komolysággal azt írja, hogy a „*kolozsvári kongresszusnak követelni kell a suly- és méterrendszer igazságos alkalmazását a borbélyiparban.*”

Nos, ha ilyesmit fognak ott tárgyalni, akkor elképzelhető, hogy milyen eredményekkel fog az a tanácskozás zárulni. Tévedés volna azt hinni, hogy mi nem tartjuk szükségesnek bizonyos osztályok időközönkénti társas összejövetelét azon célból, hogy ügyes-bajos dolgaikat megbeszélve igyekezzenek helyzetükön javítani. De kérdem, hogy az aradi kongresszus hány határozatát hajtották végre a tisztelt munkaadó urak? Nemesak, hogy egyet sem, de midőn a borbélymunkásság figyelmeztette őket vállalt kötelezettségük teljesítésére, állig begombolkodtak minden kívánság elől és midőn hanc árán akarta nyert jogait érvényesíteni, esendőrt, rendőrt küldtek a nyakára és megtörtént az arapirító gyalázatosság, hogy tisztességes borbélymunkásokat a budapesti ipartestületekről otromba rendőreszámak rugdaltak az utcára. A vidék több helyén pedig esendőrökkel toloncoltattak el borbélymunkásokat, mert a munkaadókat figyelmeztették az aradi kongresszus határozataira.

Magyarország borbélyságának van egy disze, kit azért lehet még annak nevezni, mert jó emberismerete révén még soha nem avatkozott a borbélymesterek dolgába. Ez országoshírű irónk homok-szegedi borbélymester, Cserzy Mihály. Jellemezni a magyar borbélymestert még senki ugy nem tudta mint ő, ki most két cikkben a kongresszusnak direktívát adott. Itt intézkedést ajánl a becsületszó szög borbélymesterek ellen. És ezt a segédikar segítségével óhajítja megtenni.

Módfelett csodálkozunk, hogy egy olyan széleslátókörű és a helyzetet helyesen megítélő férfiú mint Cserzy Mihály is csatlakozik azon felfogáshoz, mely a gesztenye kikaparását mástól várja. Helyesen írja, hogy ma már nem lehet a segéd szemét frázisokkal és parasztfogásokkal kitörölni. Ma már minden fodrászsegéd tisztában

van azzal a kérdéssel, hogy közte és munkaadója között óriási osztálykülönbség van, hol az érdekek minden kérdésnél jobban és jobban kiélesednek, nem pedig azonosok. Egyetlen szakma van Magyarországon, ahol a munkásság munkaadóival olyan kollektív szerződést kötött, mely kölcsönösen védi mind a két érdeket. Ez a nyomdászszakma, mely ugynevezett árszabály szerződésével a munkaadói kart is védi olyképen, hogy az ugynevezett suszternyomdákban, hol a megállapított árszabályon alul dolgoznak, nem vállalnak munkát. Köztudott az is, hogy egy ilyen szerződés azért jöhetett létre, mert a nyomdász munkásság van Magyarországon a legjobban szervezve. Afőlött külön lehet vitatkozni, hogy a nagyközönségre káros-e ez, vagy nem. De hogy kívánhatja azt valaki tőlünk, hogy mi segédkezet nyújtunk munkaadóinknak akkor, midőn minden szervezkedési törekvésünket mindenféle eszközökkel, melyek között nem ritka a leggyalázatosabb és legpiszkosabb rágalom sem, megakadályozzák! Ezerszer hangoztattuk, hogy a szakegyesület nevelő hatása alatt megtanulja a munkás iparát és szakmáját becsülni. A szakegyesületből kikérült borbélymestert egy-két kivétellel nem kell becsületszavának megszegésétől féltetni.

A szakegyesület nevelői tisztában vannak azzal, hogy a szakmánál igenis szükséges a gazdasági verseny, de az ne legyen olyan, hogy minél olcsóbban, hanem olyan, hogy minél drágábban dolgozzunk. Tehát felfelé versenyezzünk, ne lefelé. Szüntessék be az egész országban a munkaközvetítést és adják a kezünkbe, majd meg fogják látni, hogy mi nem fogunk 12—16 korona havifizetésért munkást adni. És akkor, ha az a munkaadó látja, hogy nem lesz olcsó munkaereje, kénytelen lesz drágábban dolgozni és így mind a két fél megtalálja számadását. Ugy-e bár, erről hallani sem akarnak. A munkaadó olcsó munkaerőt akar, a munkás meg minél drágábban akarja munkaerejét értékesíteni, tehát ez két különböző érdek, melyet ha munkaadóink meg nem értenek, még igen sokáig fognak jajgatni a piszkos konkurrenciáról és a becsületszó megszegéséről. Lapunkban többször kifejtettük már, hogy szakmánkat a reátapadt kolonettól csak úgy szabadíthatjuk meg, ha a borbélymunkásságot társadalmilag és gazdaságilag felszabadítjuk. Azt is megmondtuk, hogy ezt csak osztálytudatos szervezkedéssel lehet elérni és munkaadóink, amíg ebben meggátolnak bennünket, ők maguk okozzák a szakma romlását; mert gilette és a hajvágógép megjelenése csak fejlődési tünet, mely korántsem okoz annyit kárt, mint a szakma gerinctelen és erkölcsi érzék nélküli, szervilis üzői. Minden szakmánál, ahol a gépek megjelenése az emberi munkaerőt tette feleslegessé, a céltudatos szervezkedéssel ellensúlyozták a gép okozta gazdasági kárt; ennek következménye lett az ipari szakma óriási fellendülése és a tömegesen produkált ipari termékek értékének emelkedése. Ha tehát mi cél- és osztálytudatosan szervezkedünk gazdasági jólétünk előmozdítására, annak csak ipari szakmánk látja hasznát és munkánk értéke is emelkedni fog, amely jobb megélhetést biztosít mindkét félnek. Amíg munkaadóink ezt meg nem értik és ostoba frázisokkal és nevetésgesközhelyekkel akarunk megdönthetetlen

igazságaink felett tovasiklani, addig fodrászsegédnek ezen a kongresszuson résztvenni nem szabad, azt olyannak kell tekinteni, mintha teljesen idegenek tartanák. Csak olyan fodrászsegéd vesz ott részt, ki gondolkodni nem tud, ki akaratlan báb, kivel munkaadója azt tesz, amit akar és mint egy barmot, a vágóhidra is felhajtja. Sajnos, ilyenek akadnak még sokan, mert nem élvezhették a szakszervezet nevelő áldásait, hol öntudatot, műveltséget és emberi megismerést tanulhat az, aki tévelygő, aki nem tudja, mikor eszelecszik jól, ha hallgat munkáltatójára és árulója lesz munkástevéreinek, vagy pedig önérettel csatlakozik munkástevéreikhez és harcol, küzd, amikor kell, munkaadója ellen is a munkásság társadalmi és gazdasági felszabadulásáért.

Munkaközvetítés.

Aki munkakérdésekkel foglalkozik, aki figyelemmel kíséri azon társadalmi osztály gazdasági fejlődését melyben él, az előtt nyilvánvaló az a tény, hogy a munka és tőke harcában a munkaközvetítés elsőrendű szerepet játszik, mert ennek birtoklója olyan hatalmat tart kezében, mellyel akár az egyik, akár a másik fél részére nagy gazdasági előnyöket biztosíthat. A munkásság szervezkedésének kardinális tétele a munkaközvetítés; a cél elérésének egyik hatalmas eszköze. Munkaadóink ezt éppen olyan jól tudják mint mi. Ezért mindenáron, keresztetk az azon törekvéseinket, melyek oda irányulnak, hogy a munkaközvetítést a kezünkbe vegyük. Voltak idők, midőn már-már sikerült azt az ipartestülettől hét lakattal őrzött kincset kezünk közé kaparintani, de érvek helyett rendőrökkel vitatkoztak velünk és azok a slendriánságok és az elhelyezés körül dühöngő igazságtalanságok még a mai napig is úgy dühöngenek, mint már évek óta. Munkánélküli szaktársaink folytonos panasza, az égbekiáltó protekciós rendszer, a kedvencek előtérbe helyezése ma éppen úgy fennáll, mint emekelőtte. Hozzájárul ehhez még a zugehelyezőik zsarolási manővere, mellyel védtelen szaktársainkat munkaigérés címén kizsarolják.

A szakegyesület vezetősége, tudva ezt, átiratot intézett az ipartestülethez. Átiratában azt kérte, hogy az amugy is nagy munkánélküliség enyhítésére a munkaközvetítést oly módon intézzék, ahogy azt a szociális kívánalmak és az igazság megkövetelik. Kértük, hogy az elhelyezésnél tekintettel legyenek a jelentkezős sorrendjére és ezért vezessék be a jelentkezős kötelezővételét. Így van ez az egész világon, az összes munkaközvetítéssel foglalkozó intézményeknél. Természetesen tekintettel kell lenni a munkaadó kívánságára is. Ezzel azt véltük elérni, hogy megszűnjön az a megvesztegetési manőver, mely minden tisztességes embernek arcába kergeti a vért. Az, aki ma vagy tegnap lép ki munkából, képes 10 korona baksist beszállítani egy jó munkahelyért, de az, ki már hónapok óta sityli a munkánélküliség keresves kenyerét, annak nem telik lépéznél semmiféle munkaerőzsaroló kapzsiságot és így az tovább is nyomorogni kénytelen akkor, midőn szaktársak egy-két napi munkánélküliség után állást kap-

nak. Ezen anomáliák lebegtek szervezetünk vezető-ége előtt, midőn átiratát az ipartestülethez átküldte. Ennek már harmadik hónapja és válasz még ma sincsen. Akik mindig közös érdekről diskurálnak, tudatosan félrevezetve a tudatlanokat, vagy ostobaságból, azok láthatják, hogy ipartestületünk magát demokratának esüfölv vezetőisége a munkásság legelemibb kívánalma előtt is pedig elutasító álláspontra helyezkedik. Beszédekben, midőn a munkásság képviselőivel tárgyalnak, haladónak tüntetik fel magukat, tetteikben pedig maradiáknak, tanulni, modernizálni nem akaróknak mutatkoznak. Sok kellemetlen napot és még több pénzt emésztett fel az ipartestületi elhelyezés; a borbélymunkásság már több rohammal akarta a munkaközvetítést számára meghódítani és nem sikerült.

Addig fogjuk rohamainkat ismételní, míg végre csak sikerülni fog ezen bestialis sárkány mind a hét fejét leütni és akkor, ha kezünk között lesz a közvetítés, úgy fogjuk csinálni, hogy az többé az ipartestülethez vissza ne kerüljön. Eleget tanultunk ahhoz, hogy tudjuk, miként kell valamit csinálni; az elhelyezés körül elég tapasztalatunk van ahhoz, hogy hogyan nem kell valamit csinálni. Ezen tapasztalatokkal felvértezve fogjuk utolsó és döntő rohamunkat az ipartestületi közvetítés ellen megtenni és reméljük, hogy ezen rohamunk sikerülni is fog és az elhelyezést végre véglegesen kezünkbe kaparintjuk és azt az összes érdekek kielégítésére fogjuk időzni.

Szaktársainkat pedig figyelmeztetjük, hogy sérelmeket haladéktalanul közöljék egyesületünk vezetőiségével; adatokat gyűjtünk és úgy fogunk intézkedni.

„Kisegítési rendszer.”

Fenti címmel egy kis cikk jelent meg a „Fodrász Újság” június 15-iki számában, melynek írja bajos szerénységgel az ismeretlenség bomlájába meghuzódva, onnan lövöldözni felénk, minden borbélysegéd felé, mérgezett nyilat. Jó szerencse, hogy már maga a hely, ahonnan jönnek, hatástalanokká teszi azokat. Ugyanis azt mondja, hogy mert pünkösöd második ünnepén 40 kisegítőt közvetítettek az ipartestületről: „Ez nem jelenthet mást mint a segédikar jólétét, azonban a kötelesség tudásának zuhlását is. A segédikar minduntalan hangogtatja elnyomását, a füstös és zárt levegőnek a tuberkulózisra vezető káros hatását s im mily fényes tanúságot tesz a kisegítők felvétele arról, hogy az ózondús levegőnek két napig való beszívása harmadnapra kacenjameros fejfájást szül. Követelések, kívánások jogosultsága csak ott van, ahol kötelességérzet is van.” Ez a kis „kacenjameros” elmeszüllemény tökéletesen visszatükrözi azt a felfogást, amely felfogás munkaadók körében általános a munkás és munkaadó egymáshoz való viszonyát illetően. Ha rólunk van szó, akkor ők mindig ezen a hangon szólnak és ebből a nézőpontból ítélnék felőlünk. Érdekes a dologban az, hogy a segédikar, ha most a „F. U.”-ban nem olvashatná, talán soha sem tudhatta volna meg, örök titok maradt volna előtte, hogy milyen nagy jólétben él; sőt valószínűleg a cikkíró szerint az összes elképzelhető és elképzelhetetlen földi jókban is bővelkedik. Ezért a felfedezésért valamennyi szaktársam nevében köszönetet mondok. Hát hogyan élnek jólétben, hiszen a munkaadói humanizmus megengedi nekünk, hogy már reggel 1/2-7 órakor az üzletben legyünk mert „Ki korán kel, aranyat lel” és a könnyű vagyonosodás eme igazán kedvező alkalmától nem akarnak bennünket megfosztani. Ezt nem bírni el lelkiismeretük. No és a sok alvász nem is egészséges, ellustul tőle az ember. Megengedik, hogy reggeli előtt szépen kitakarítsuk az üzletet, mert a reggeli testmozgás, egy kis gimnasztika igen jó hatással van a test fejlődésére és a reggeli is jobban esik utána.

Meg van engedve, hogy fél vagy háromnegyed óra alatt megebédeljünk, mert ha több volna az ebéidő, többet ennénk, ami pedig többé is kerül és tele gyomorral nehezebben esne a munka. Szabadságunkban áll, hogy a mikor esekély 13 és 1/2 órai munkaidőnk letelik, a megkésztet vendég kiszolgálására megtoldjuk egy kis félórás-kával. Sőt vasárnap délelben a 12 helyett 1/2-2-kor elvégzett munka után még 2-3 vendéget a lakásán is felkereshetünk. Szabada a hét minden délutánját az üzletben töltetni, mert ha egyet kimenőre használnánk fel, az ismét csak pénzbe kerülne. Azt hiszem a felsorolt okok elegendők ahhoz, hogy joggal kérdzhessem én is: Hát nincs a borbélysegédnek jó dolga? Nem élünk jólétben? És hogy ezt észre nem vettük, annak is csak az oka, hogy ezt a jólétet egész természetesen vesszük, annyira hozzá vagyunk szokva. Nem is tudjuk elképzelni, hogy ez másképp is lehetne, ha nem volnának a mi munkaadók, akik önmegtartózkodással fáradoznak azon, hogy munkásaik jólétben éljenek. Mi borbélysegédek hátálán kigyógy vagyunk, a kiket ők a keblükön melengtetnek. Ezek után pedig cikkíró urhoz volna néhány szavam, illetve kérdésem. Arra kívánom figyelmeztetni, hogy saját érdekeben ismerkedjen meg egy kissé a statisztika, igaz kissé száraz, de nagyon hasznos és tanulságos tudományával. Ha ezt megteszi, akkor nem fog a tuberkulózis terjedése ellen — ami a munkahelyek egészségtelen levegőjével és a hosszú munkaidővel szoros összefüggésben van — olyan érveket felhozni mint idézett cikkében, mert ezzel könnyen a neveltség hibájába eshet vagy pedig nagyon láttatni engedni a rosszakaratuság lábát. A statisztika ismerete nélkül senkinek érezhet magában hivatott-ságot arra, hogy akár csak egy szakma munkásai egészségi viszonyairól is, véleményt mondjon. Aki ezt mégis megteszi, az csak kontarkodik a más mesterségében.

Szokásom ellenére egy kis indiskreciót fogok elkövetni, melyért azonban előre bocsánatot kérek. Tudniillik azt szeretném kérdezni cikkíró urtól, hogy a saját nevében teszi-e ismételt az a megállapítást, hogy a segédikarban hiányos és züllött a kötelességérzet és kötelességtudás? Vagy talán annak a munkaadói testületnek a nevében, amely testületnek az összessége, a közgyűlése, akkor mikor a kötelességérzet hiányában szenvedő segédikar a legminimálisabb emberi jogainak a megadását kérte a kötelességtudó munkaadói testülettől, kérése elől a legridegebben elzárkózott; a jogokat kérő, az élni akaró segédikart az ipar gyilkosainak nevezte? Ettől a testülettől tanuljon az éhségében tartott és naponta 13-15 órát dolgozó, legalább is az üzletben raboskodó segédikar kötelességtudást? Csak annak van joga a kötelességérzetre hivatkozni, aki maga is ennek tudatában van. A jogtalanoktól ne várjon senki kötelességeket, mert az egyik a másik nélkül sehoh nem található, ez csak egy „kacenjameros fejfájás” szülötte lehet. Akitől kötelességteljesítést várunk, annak adjunk jogokat. A cikkíróval szólva: „Ezt kellene elsősorban a munkaadói kar-nak megszívlelni s ennek hasznos és be- esületet teremtő voltáról kollegáit meggyőzni.” Azon pedig, hogy a borbélysegéd a szabad idejét — ha ugyan lehet ilyen- ről beszélni —, talán a korcsmában tölti, hiába siránkozik akarki is addig, amíg éppen a siránkozók ellenségei annak a mozgalomnak, amelynek célja a borbély- segédeket szervezetbe tömöríteni, ahol olyan irányu nevelést kaphatnak, amely elvonja a testileg és szellemileg káros kores- mázástól, alkoholizálástól. Az osztályharc alapján álló szakszervezetek főcélja tag- jainak a nevelése, melynek keretében ál- landó antialkoholista agitáció is folyik, ugyszintén a kultura, a tudomány és a szép iránti vágy felkeltése. A szakszervezet e munkája elé a munkaadók is akadályokat gördítenek, tehát sem okuk, sem joguk a „kacenjameros fejfájás” miatti panasza.

Különbönb pedig, hogy a „kacenjameros fejfájás”-ban nemcsak a segédek szenved- nek és az „ózondús levegő két napi beszí- vása” nemcsak nekik ártott meg, annak ékes bizonyítéka az a cikk, mely e sorok megírására kényszerített.

Cserna Géza.

A borbélyipar, a társadalmi fejlődés és a szocializmus.

Irtta Cserna Géza.

Mindezekből egy nagy és nehéz, de egy- szeresmind szép és nemes kötelesség háram- lik reánk, osztálytudatos borbélymunká- sokra. Küzdeünk kell iparunk nagyiparrá tevéséért, a borbélyipar kapitalizálódá- sáért. Küzdelmünk fegyvere nem lehet más, mint az osztálytudatos szervezkedés. Csak iparunk kapitalizálódásán keresztül tudunk beleilleszkedni a jelenbe és a legközelebbi jövőbe a szocialista munkásmozgalomba és majdan a szocialista társadalomba. Mert a szocializmushoz vezető ut a kapitalizmuson vezet keresztül. Céloomul tüztöm ki, hogy rámutassak arra a szoros összefüggésre, amely a szocializmus és borbélymunkások gazdasági helyzete és szervezkedési moz- galma között fennáll. Hogy kitűzött célom- nak megfelelhessék, mindenek előtt a szoc- ializmust, mint tudományt fogom röviden, de lényegében ismertetni. A szocializmus a modern kapitalizmus szülötte. Ez úgy ér- telmezendő, hogy a kapitalista termelési vi- szonyok hozták létre a szocializmust. Tehát ha megakarjuk ismerni a szocializmust, akkor előbb a mai kapitalista termelési renddel kell tisztába jönnünk. Mi a kapita- lista termelés alapja? Mi a feltétele a tőkés termelés lehetőségének? Kapitalista termelés csak úgy lehetséges, ha van a tár- sadalomban egy számára névze kicsiny osz- tály, az embereknek egy kis csoportja, akik a társadalmi javakat előállító termelési eszközök, ugymint: gépek, gyárak, föld, bányá tulajdonosai. Ezzel szemben pedig kell lenni egy másik, számszerint sokkal nagyobb osztálynak, embersonportnak, amely viszont pusztán csak munkaerőjével rendelkezik, más egyéb tulajdona nincs. Éppen azért, hogy létfontartási ösztönét kielégíthesse és mert az éhenhalást senki nem ambicionálja, kénytelenek ezen osz- tály tagjai munkaerőjüket, a termelési esz- közök tulajdonosának eladni. És ugyan- csak a kapitalista termelési rend az oka annak is, hogy a munkaerőben való kínálat állandóan — kisebb vagy nagyobb mérték- ben — felülmulja a keresletet.

Igy kerülnek a munkáltatók abba a hely- zetbe, hogy a munkabér nagyságát ők ál- lapíthatják meg és így történik meg az, hogy a munkabér magassága soha nem éri el azt a minimumot sem, ami az életszük- ségletek emberileg megkívánható, kielégít- séhez elegendő lenne. Akik a termelési eszközök tulajdonosai, azoké a politikai és gazdasági hatalom, amelyet hatalmuk na- gyobb növelésére lelkiismeretlenül fel- használnak azokkal szemben, akik termé- lési eszközök hiányával vannak. Azon osz- tály tagjainak pedig, akik csak munkaere- jükket rendelkeznek, az egész életen át való robotoláson, gazdasági kizsákmányoláson, politikai elnyomatáson kívül a gyakori munkanélküliség jut osztályrészüll, ami egyet jelent nélkülözéssel és éhezéssel. Az embereknek a termelésben betöltött ilyen különböző szerepük az oka annak a hangos szóval kiáltó társadalmi egyenlőtlenség- nek, amit hogy észre vegyünk, nem kell egyéb, mint nyitott szemmel és világos agy- gyal, eldobva minden előítéletet és tár- sadalmi konvenciót, szembe nézni a társada- lommal, annak berendezését és törvényeit kikutatni, felismerni és a saját javunkra értékesíteni. Ezt teszi és ezt tanítja a szoc- ializmus. A szocializmus az a tudományos elmélet, amely a társadalmi egyenlőtlen- ségekre rámutatva azt mondja, hogy a munkáosztyálynak, a dolgozók osztályának úgy politikai elnyomatásának, valamint gazdasági kizsákmányoltságának okai a ter-

melési viszonyokban gyökereznek. Az az osztály, a munkásosztály, amely termeléshez csak munkacerejét adja — de éppen ezért a termelés produktív részét, a javak előállítását ő végzi —, a termelt javak elosztásánál a legkisebb részt kapja. Nézzünk például egy butoraszalost, aki a vagyonosok remek butorait készíti és ezáltal lehetővé teszi számukra, hogy pazar berendezési és minden kényelemmel ellátott lakásban lakjanak. Ellenben ha megnézzük ugyanannak az asztalosmunkásnak a lakását, ott csak a legegyszerűbb és legszükségesebb butordarabokat fogjuk találni, sőt sokszor még azt sem. Éppen így járunk ha egy építőmunkás lakásába látogatunk el, aki maga talán pinceudkban lakik, jól lehet, mint kőműves a legszebb palotákat építette.

Az életnek minden szépségét, minden kellemességét, a gazdasági és szellemi munkának összes javait azok élvezik, akik ezen javak, emberi szükségletek előállításához, termeléséhez tökélyüket, a tulajdonukban lévő termelési eszközöket adják. Munkacerejükkel azonban nem vesznek részt a termelésben és mégis — ellentétben a munkással, akinek munkacereje nélkül a munkaeszközök holt anyagok volnának — a termelési eszközök tulajdonosai, a termelt javakat, szükségleteket, azok előállításától, a munkástól, akit az jog szerint megilletne, juttatnak elrabolják, eltulajdonítják. A munkásnak csak annyit juttatnak, amennyi léte fenntartásához elvételül szükséges. Ezt is csak azért, hogy ne csak ma, hanem holnap és holnapután is legyen munkacereje, amit a tőkés, a munkáltató megvásárolhat, hogy kizsákmányvolhassa tőkéje, profitja növelése céljából. Hogy a tőkésnek a termelésben más célja nincs, mint a profit, a haszon növelése, ezt bizonyítja az a körülmény, hogy amikor a termelés nem jár a kellő haszonnal, akkor beszünteti és munkáit leletlenül a munkanélküliség karjaiba dobja.

(Vége következik.)

Csoportjaink.

Ujpesti szaktársaink szép sikert arattak szerveztségükkel. Sikerült ujpesti csoportunknak az ottani munkaadókkal békés uton megállapodásra jutni és egy „Munkarend”-ben megegyezni. A viszonyokhoz mérten elég szép engedményeket sikerült elérni, amennyiben napi fél óra munkarövidítés, heti fél napi pihenő, mely déli egy órakor kezdődik és a május elsejének megünneplése a főbb pontok, melyeket ujpesti szaktársaink eredményként felmutathatnak. A tárgyalások során mindkét részből kölcsönös előzékenység mutatkozott, annál meglepőbb az ottani munkaadók szőrszálhasogatása, midőn a már kész megállapodást egy szó miatt nem akarják aláírni. Miután szaktársaink az engedékenység legnagyobb határáig elmentek, inkább a harcot határozták el, semhogy még tovább is packáznai hagyjanak magukkal. Reméljük, hogy erre nem kerül a sor, mert nem olyan nagy az ellentét, hogy ne lehetne békés uton eisimítani.

Kolozsvári csoportunk június hó 19-én tartott taggyűlésén a szaktársak a vezetőséget új erőkkel egészítették ki. Elnökké megválasztották Potje Gáspár (új), jegyzővé Papp József, pénztárosá Szabó Pál (régi), ellenőrökké: Papp Sándor és Beck Ferenc, a választmány új tagjává Bóta Traján, Blahunka Lajos és Magyarai Mihály szaktársakat. A szervezőbizottság tagjai lettek Potje G., Papp J., Szabó P., Papp S., Beck F., Magyarai M. és Hobay szaktársak. Az új vezetőség elhatározta a kolozsvári szaktársak összességének megszervezését. E célból a legközelebbi időn belül nyilvános szakgyűlés lesz „A fodrászmesterek kongresszusa és a fodrászsegédek gazdasági helyzete Kolozsvárt” nappal.

Szabadkán június hó 2-án szaktársaink impozáns részvétele mellett nyilvános gyűlést-megalakították egyesületünk helyi csoportját. A központot Dénes szaktárs képviselte, kinek meggyőző előadása után elhatározták, hogy mind, valamennyien beiratkoznak a szakszervezetbe. Rövid működésüknek máris nyoma mutatkozik, amennyiben küldöttségileg kérték a főkapitányt, hogy hasson oda, hogy a vasárnapi munkaszüneti törvényt a munkaadók betartsák, erre nézve ígéretet is kaptak, valamint arra is is, hogy az, aki munkáját az üzletben hagyja aludni, azt a törvény teljes szigorával fogja sújtani.

Különlétek.

Szervezőbizottságunk minden hétfőn este ülést tart.

A magyarországi szakszervezetek 1913. évben. A Szakszervezeti Tanács mult évről szóló jelentése szerint a magyarországi szakszervezetek taglétszáma 1913. évben 107.486. Ez az 1912. évhez mérten 4480 számban tagesőkkenést jelent, ami az elmult év rossz viszonyaihoz képest magyarázatát. A női tagok száma 6508-ról 6542-re, tehát 34-el emelkedett. A szakszervezetek mult évi bevétele volt 2.493.497 kor., kiadása 2.537.832 korona. Előbbi munkanélküli segélyben kifizettek 686.838 kor.; utasségélyben 63.998 koronát; rendkívüli segélyben 76.432 koronát; tometkezési segélyben 26.792 koronát; beteg- és szülési segélyben 279.721 kor.; özvegy-, árva- és rokkantsegélyben 141.896 kor.; jogvédelemre 34.257 kor.; oktatásra 38.555 kor.; könyvtárra 15.415 kor.; szaklapra 131.780 kor.; agitációra 106.649 koronát. A szervezetek összbevételeiknek 51-16%-át segélyekben visszafizették tagjaiknak. Az országos szövetségek közül a legerősebb a vas- és fémmunkások szövetsége 29.653 taggal, ami az öszztagoknak 27-58%-át teszi, utána jön az építőmunkások szövetsége 11.963 taggal, ami az öszztaglétszám 11-13%-a, harmadik helyen áll a famunkások szövetsége 10.665 taggal, az öszztaglétszám 9-92%-a, negyedik helyen áll a nyomdászok szakszervezete 10.556 taggal, ami az öszztaglétszám 9-82%-át teszi.

Az 1912. évben a bérmozgalomban részt vett munkások heti 103-33 kor. béremelést értek el és napi 29 perc munkaidő-rövidítést nyertek.

A nemzetközi titkárság 1911. évi jelentése szerint 14 országban a szakszervezeti tagok száma 11,435.498, ezek között borbély: 4100.

Szervezőbizottságunk felhatalmazást kapott egy terv kidolgozására, melynek értelmében az ősz folyamán felállítjuk tagjaink részére az ingyenes szakiskolát. Modern uri és női fodrászat lesz tanítva teljesen díjtalanul.

Szakszervezetünk központi helyisége VII, Wesseléni-utca 41. szám, II. emelet 10. ajtó alatt van. Hivatalos órák minden kedden és pénteken este 1/2 9—1/3 10-ig. Beiratkozni egész nap lehet a titkárnál vagy a megbízottnál.

Elszomorító dolgokról hallunk minduntalan. Halljuk, hogy szaktársaink harcra lépnek itt is, ott is, olyan követelésekről, melyek lehetnek klerikális papszamárülteknek kedvesek, de modern munkásfelfogással sehogy sem férnek össze. Nemrégiben Eperjesen, most meg Kőszegen hallottuk, hogy szaktársaink azért léptek harcra, hogy kettős ünnepek másodnapján az üzletek egész nap zárva tartassanak. Híve vagyunk a munkaidő minél nagyobb megrövidítésének. Ha szaktársaink a napi nyolcérai munkaidőről harcolnának, akkor is csak tapsolni tudnánk, de a klerikális ünneppapok nem azért teremtődtek, hogy a munkás pihenjen, hanem azért, hogy minél több maszlagot és onnan a koresmában minél több alkoholt szedjen be magának. Ez az 50 év előtti felfogás konzerválása, de ahogy sem modern felfogás. Ha mi valamiért harcra megyünk, annak legyen is értelme. Minél rövidebb munkaidő, több pihenőnap és mennél nagyobb fizetés és emberhez méltó elbánás, ezek legyenek főköveteléseink, nem pedig az ünnepek alatt a templomba és kocsmába-járás.

Egy szaktársunk panaszos levelet küldött hozzánk, melyben egy hársfa-utcai borbélymesterre panaszodik, hogy a segédjével a szemetet viteti a kocsi reggelenként. Az új sajtótörvény nem engedi, hogy az esettel érdeme szerint foglalkozzunk, mert még ha igazat is írunk, úgy is megbüntetik bennünket. Így nemesen megbotránkozó szaktársunknak annyit felelünk, hogy az a borbélymester nem annyira hibás, mint az a borbélymunkás, aki olyant megtesz. Viszont az ilyen tévelygő szegény szaktársra sem szabad haragudni, hanem meggyőzni és felvilágosítani kell őt. Szakszervezet neveltje ilyet nem tesz; az fel tudja fogni, hogy azért a nyomorult pár filléért csak munkacerejét adta annak a kőcosnak, nem pedig önrésztét és munkásbüszkeségét. Igyekezzenek szaktársunk valamiképpen ezt azzal a jámbor szaktársával megértetni és próbálják őt eszméknök megnyerni.

Szakszervezetünk Wunderlich György szaktárs vezetés alatt álló vigalmi bizottsága elhatározta, hogy az ősi szonra táncoktató kurzust rendez. Programot későbbten állítanak össze. Addig felkérjük szaktársainkat, hogy tánc és kabarésztélyeink érdekében máris agitációt fejtsenek ki.

Szakszervezetünk vezetősége felkéri a szaktársakat, hogy lakás- vagy munkahely-változtatást azonnal jelentsek be a hivatalos órák alatt, nehogy pénzbeszedők hiába járjáklon utánuk.

Szerkesztői üzenetek.

P. J. Kolozsvár. Csak dolgozz pajtás és ne olyan ritkán hallasz magadról. Lapunk mostani vezérekét publikál mindél szélesebben szaktársaink között. Üdv!

N. K. Panaszát csak úgy vehetjük figyelembe, ha azt hivatalosan szervezetünk vezetőségének bejelenti.

T. J. Ujvidék. Sok mindenre tartottuk képesek, de hogy sztrájktrőri is tud lenni, azt nem hitták róla. Majd érdeme szerint bánunk el vele. Több kéziratról a jövő számban.

DRESZMANN KÁROLY

BUDAPEST, VII, ERZSÉBET-KÖRÜT 22

Telefon 144-10.

Villanyerőre berendezett borotvakész-rűlde és acél-áru nagyke-reskedése

Árjegyzék ingyen!

Balassa és Társa

Budapest, VI. ker., Legnagyobb vállalat fodrászati berendezések és Andrássy-út 50. műszerekben. „Pourent” beretvák a legjobb.

KOLLER DÉNESBUDAPEST, VI. KERÜLET, SZIV-
UTCA 26 (ANDRÁSSY-UT MELLETT)

Villanyerőre berendezett homoru műköszörűde. Különlegességi cikkek: borotvák, ollók stb. állandóan raktáron. Vidéki megrendelések 8 nap alatt pontosan eszközöltetnek

DORTH JÁNOS MŰKÖSZÖRŰSVILLANYERŐRE BERENDEZETT BERETVA HOMORUKÖSZÖRŰDÉJE
BUDAPEST, VI, GYÁR-U. 6. (ANDRÁSSY-UT MELLETT)

Köszörülések saját felügyeletem alatt pontosan és gyorsan eszközöltetnek

UDJONSÁG! TÖRVÉNYILEG VÉDVE!

DORTH J.-FÉLE „VILLÁM” BERETVÁK ÉS OLLÓK!

„Villám”-jegyű 27-es beretva, 3/8 széles K 2:40
„Villám”-jegyű 28-as beretva 4/8 széles K 2:40
„Villám”-jegyű ollók K 3:60
„Villám”-jegyű fenőszíjak pasztával . . K 2:50
„Villám” felhomoru K 4:—

Raktáron tartom az eredeti angol, francia, svéd és solingeni beretvákat, ollókat. Borbélycikkek legjutányosabb árban kaphatók. Vidéki megrendelések és köszörülések 6 nap alatt készítettnek

MOST JELENT MEG!

Mielőtt új üzletet akar berendezni, vagy régi üzletét átalakítani óhajtja, kérje most megjelent legújabb á jegyzék-kivonatokat modern fodrászüzleti berendezések, illatszerek és piperecikkekről

GLÜCK JENŐ illatszerek, fodrászati cikkek és berendezések nagyban raktára
BUDAPEST, VII, WESSELÉNYI-U. 2 (Dreher palota.)

FLASNER LAJOS

ELSŐ MAGYAR VILLANYERŐVEL BERENDEZETT MŰKÖSZÖRŰDÉJE, ACÉLÁRU-ÉS FODRÁSZATI CIKKEK GYÁRI RAKTÁRA
BUDAPEST, VIII. KER., JÓZSEF-KÖRÚT 17. SZ.
TELEFON: JÓZSEF 61. ALAPITVA 1896.

Dusan felszerelt acéliruraktár, legjobb minőségű angol gyártmányu borotvák, ollók és hajvágógépek és azok részlet, mindenemű fodrászati kellékek. A munkák saját felügyeletem alatt a legjobb munkaszerők által készítettnek. Pontos és gyors kiszolgálás. Vidéki munkák nyolc napon belül szállítottatnak.

Uraságoktól levetett uri ruhák

kaphatók a legnagyobb választékban és a legolcsóbb árakon

Minden szervezett vevő a kialakított árból 5 %-ot levonhat

Braun és Tsa

raktárában, Budapest, VII., Károly-körút 13, I. emelet.

Frakk-, szalon- és szmokingruhák kölcsön adatnak, betét nélkül házhoz szállítottatnak.

Fodrászsegéd,

aki nem akarja, hogy keze vörös, fényes és kirepedezett legyen,

ATLAS-KRÉMMEL

dolgozik. Kapható mindenütt!

FŐRAKTAR:

WINKLER D. H.-nál
VII. kerület, Akácfa-utca 20. szám.

A BORBÉLYOK ÉS FODRÁSZOK ELSŐ ORSZÁGOS INTÉZMÉNYE.**AZ ORSZÁGOS BORBÉLY- ÉS FODRÁSZ-ÁRU-RAKTÁR TAKARÉK- ÉS HITELSZÖVETKEZET fodrászati cikkek bevásárlási áruraktára**

Budapest, VII, Csengery-utca 15. szám.

Raktáron tartja az összes bel- és külföldi árucikkeket. A szövetséget saját »Turul« illatszergyárának készítményei csakis a szövetséget áru-raktáránál kaphatók. Minden árucikk olcsóbb, mint máshol. Parfümerie „La Perle” és „Le Rosier” francia illatszerek gyári raktára. A valódi „Pollart” borotvák és fenőszíjak egyedüli szállítója. Mindenfajta szerszámokat, kellékeket, Hölgyfodrászati hajat és hajdrut, kirakatszobrokat (babákat) és mindenféle hajszárító gépeket szállít engeményes árban. Köszörülések elvállaltatnak és nyolc napon belül elkészítetnek. Üzleti berendezéseket egyszerűtől a legdivat-sabb kivitelben szállít.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.

Magyarországi Borbélyok és Fodrászok Szakipari Munkaközvetítő, Borkant-nyugdíj és Temetkezési-Egyesülete Budapest, VII, Csengery-utca 15. szám.

Tagja lehet minden borbély- és fodrászmester, segéd és tanonc és ezeknek nejei és gyermekei, 1916 július 1-ig bármilyen életkoruak, azon időn túl csak 35 éves korig.

Szakipari osztálynál tagdíj havi 50 fillér. Rokkantsnyugdíj-osztálynál,

Tagdíj	Nyugdíj
I. csoportban havi 1 korona 75 fillér	havi 25 korona.
II. csoportban havi 3 korona 50 fillér	havi 50 korona.
III. csoportban havi 5 korona 25 fillér	havi 75 korona.
IV. csoportban havi 7 korona — fillér	havi 100 korona.

Temetkezési osztálynál

Tagdíj	Halotti járuléki
I. csoportban havi 50 fillér	100 korona.
II. csoportban havi 1 korona	200 korona.
III. csoportban havi 2 korona	400 korona.
IV. csoportban havi 3 korona	600 korona.

Alapszabályok kívánatra bérmentve. Munkaközvetítés az egész ország területére a tagoknak teljesen díjmentes.